

Pest, aug. 6. án, 1867.

12513/1188

Kedves barátom,

Nem akartam addig írni, míg Örkös költeményeim egy példányát is nem küldhetem, de meg azáltal a reménynyel sem hagyttam volt fel, hogy talán kaprok rólad egy sor választ legutóbbi levelemre. Micsán kiadom még mindig kevés a kösött és kikötött példányok, tal; rólad és rólatok pedig nem hallok, nem olvasok semmit: aggodásomban nincs egyéb mit tennem, mint újra megkísérteni a direct levelet és újját. Lehet hogy megint csatlódok, de az rajtam mit sem változtat.

Pedig hiszen lett volna mit írnom, elég. A koronázás, melyes én egy 2 fontos kakas, ülőből, mesztelenberetk és kanyacszonyok társaságában, majd az utcai néptalongsámban, szemléltetve, s mely fontos kísérletemért akkora ama nagy kitüntetés és írt, — elég tárgy lett volna mindjárt egy levélre. Nem tudom, hogyan fogszad fel az utóbbi komédiát: de ha nyom valamit előtted annak tudása, hogy előre se megkérdezve, se értejtve nem voltam, s hogy utólag is csak két. miniszter parlamenti, társas, és személyesen hozzám se látázkodása után hagyttam magamat annyira kapacitál, ni, a mennyire vagyok t. i. hogy hallgatva eltiir^{tem} a dolgot s nem hv^{tem} őket, vég, telen embarrasba — ha mondom, mind ennel szarabba

tudása nyomon előzted valamit: íme, tudjad, Kútón,
ben nem mersem magamat senki előtt és sehol:
a hiba ott van, hogy ha az irodalomnak kitűn-
tetést frántak (mert úgy van), mi jögon szemeltek
ki épen eugon e kitüntetés bűnbakjauak; a mi
magát az a kis boldogságot illeti, az én demo-
cratiám épen abban nyilvánul, hogy semmi tekintet-
ben nem alerál az a dolog: maradok a ki vol-
tam; azt pedig rajtam ugyan meg nem látja sen-
ki. Ha ex a közvéleménynel, mely vándékos és
időt az adományozók réstéről s az adomány alkalmá-
rának tekintetbe nem veszt, — mind nem elég: ám legyen
előtte „bűnbak.” Hiszen megvultam az illet, az iroda-
lomban. En, ki a legynék sem veszt, a mányos, ve-
szelmes emberre lessem; kit evetk óta bűnbakomalan,
ság kívirt, elbirtott, gögös ember vagyok; s ha eta-
ladi felejtéslen gyászom alatt görnyedekem: irigy
és embergyűlölő hajlamokkal gyámúitnak. Mert
íme lehetnék egykissé haraáruló is, oly időben,
mikor Vajda János nagy harafi? Rajtam van,
rajtam szárad, pedig úgy nem teher róla,
mint a kit az első megvert.

Hanem elég „vagy tán sok is” e tárgyról. Az
akadémiai szünidő beállott, csak hogy az nem-
egyresemind — az enyém is. In theoria nemem
is kéthavi szünidőm volna, de in praxi egy
nap sincs, mert mindennap kell itt a útonk, és
és nincsen kit helyettesítenem. Egész éven
át késkülök, furdóbe, Skalonára seb. s mikor
a szünidő elérkerik, csak az látom, hogy nem
lehet. A furdóbe már lessem, mert tapaszt”

találom után nem is sokat várok tőle, de meg
maig sem ismerem bajomat. Ak tény, hogy idege-
im, minden erősebb megfeszítés vagy felindulás
után, fájniak, elompolnak, néhány napra hasz-
navetellenekké lennek: de még nem találom
otvost, ki megmondja, mi ez. Csak a napok-
ban is oly sompulásom volt az agyban, hogy kö-
röséges írbeli munkát sem végezhettem. Mi-
tesz ebből, ha öregbedik?.... A sünnidős versfele
munkára is jártam: de most már nem tudok és
nem merék. Itt egy pár hetes szakishasnék,
lememőnk Szalonára. Veigyunk is oda, de felénk
is odamenni!

Nem egészeig sántén nem akar megjavulni
gyökeresen. Epen mikor ama fentemlélt dicsőség,
ben úsztam, Lacri fiamas egy oly kegyetlen for-
ró lair fogta volt elő, mint az melyből typhusza
fejlődött. Egészen úgy kezdse. Csak egy hétig feküdt
ugyan, de aralatt rendszeresen meg voltunk ijedve,
— mert a kit a kigyó megmarrt seb, tudod a kök-
mondást. Anyját ez ijedség oly idegesen megráz-
ta, hogy visszajötték régi bajai, gyöngesége,
s maig sinis jól belé. En pedig a körepső,
Toldi V. -ik énete elejére, az ottani Piroskáról
a mi Piroskáinkra térve át, néhány subjectiv
vers-prakot írtam anyja emlékeztetőre: s ez
a munka sönkre tette idegeseimet, mint már
úgy,

ével ősa nem tapasztaltam. Most már pihennem,
pauszálnom kell, ha még kiheverném ez életben.

Íme negyedik lapra fordíté't, s egy kót sem
irsdam rólatok, a ti bajosokról. Nem is tud,
nek, mit: ha csak oly vitézségre nem bízót,
nálatk, mint mulskori levelemben. Bolondsáig
vols az, édes barátom. Az ember megfeskülheti
azt az ideget, a mi feskülni képes: de ha csak
úgy van is, mint én a közelebbi napok óta,
nincs más, mint önkímélet és türelem! Ha nem
ismernél, akkori skavaimból azt is hitelnéd,
hogy egészen urorassá fesküléltam maga,
mat, hogy minden gondolatom, értelemem, ambi
tióm a nyereség: pedig há's csak teged akar,
talak egy kissé más éremekörbe terelni. Nem
tudom, nevetél-e, bosszankodszál-e rajta.

Mostanában senkivel sem találkoztam,
ki állapotodról valami újabbat tudott volna.
Berecz Károly mondott valamit közelebb: hogy
nem vagy jobban. Csak ne volnál rosszabbul!
Adja isten, hogy soraim aránylag enyhülten
találjanak. Ep egészség — az már nekem és ne,
künk sinis; tudom, a kedves Komám anyony
is sokat szenved: de ha csak enyhülésekről
hall is, nyugodtabban gondol reátok.

igaz barátod
Aranybányos